

Informace z Charity z 14. 2. 2020

Prožít dny naplno, i když jsou poslední. Panu Františkovi je doma oporou Charita Zábřeh

Zábřežsko - Směna za směnou, čtyři podřízení, bolest v zádech. A pak výpověď pro nadbytečnost, odstupné a pracovní úřad. „Aspoň konečně zajdu k lékaři a vyřeším ta záda,“ vzpomíná pan František (52 let). Loni v únoru měl nastoupit do nové práce, místo toho ale začal dojíždět na chemoterapie. Ukázalo se, že za bolestí je rakovina. Pan František ukončil léčbu, chtěl si život ještě užít, být s rodinou, to je to nejdůležitější... Téměř půlroku

mu pomáhá domácí hospicová péče Charity Zábřeh, která je zapojena do společného projektu Hospicové péče Caritas v Olomouckém kraji. Zdravotní sestřičky jsou oporou také jeho ženě Leoně.

❖ Když jste se dozvěděl, že nádor je neoperovatelný, co Vás napadlo?

František: Že jsem dostal nemoc jako každý desátý v této republice. Nijak jsem to neřešil... Když už, tak si zbytek života užiju...

❖ Co bylo dál?

František: Začal jsem jezdit na chemoterapie jednou za 14 dní. Z toho jsem se 10 dní kroutil a zvracel, a pouhé 4 dny žil normálně. Chtěli mi dát deset chemoterapií, ale že se uzdravím, mi negarantovali, tak jsem léčbu přerušil a teď čekám... jako by na smrt...

Leona: Když manžel skončil s chemoterapií, byl plný síly. Postavil plot, byli jsme na dovolené v Luhačovicích, projel si na kole kraj, kde se narodil. Když se ale řekne rakovina slinivky, to je nejhorší...

František: Přitom je tomu už rok, co mi ji zjistili.

❖ Proč jste se rozhodli pro domácí hospicovou péči?

Leona: Protože přišly bolesti a museli jsme to řešit. Od začátku jsem věděla, že manžel zůstane doma, a když jsem zavolala do Charity Zábřeh a v telefonu jsem uslyšela paní Novákovou, ten její hlas mě velmi uklidnil. Je důležité vědět, že někdo stojí při vás, že pomůže. Sestřičky k nám jezdí každý den a

---

od začátku do nás hučí: „Klidně zavolejte, nebojte se zavolat.“ Neobtěžujeme je. Ty ženský jsou úžasný, ulevilo se mně, ta tíha není jen na nás. A už vůbec mě nenapadlo, že tato služba je zadarmo.

František: Nejsme věřící, ale ten jejich takový „pánbíčkářský“ jako by duchovní přístup a komunikace jsou suprové. Dokáží se do nás vcítit.

❖ **Jak konkrétně Vám domácí hospicová péče pomáhá?**

František: Když bych za léčbou dojížděl, trpěl bych. Potřebuji totiž řešit proměnlivý zdravotní stav okamžitě. Sestřičky k nám domů jezdí každý den, jednou za týden přijede i doktorka. Můžu jim kdykoliv zavolat a do půl hodiny jsou tu, upraví mi léčiva, aby bolest odezněla a podobně. Komfort až domů.

❖ **Jsou to cizí lidé, kteří se pohybují u Vás doma, vstupují do rodinné intimity, jak to vnímáte?**

František: Už nejsou cizí, jsou součástí naší domácnosti, zeptají se co a jak, doplníme léčivo do dalšího dne. Popovídáme si, jaké byly Vánoce, jaké je počasí, jak kloužou silnice...

Leona: A někdy už manžel pomaličku vstává a to sestřičky vycítí. Sbalí se, je čas vypadnout.

František: Jsem rád, když si odbudu celou tu proceduru, všichni zmizí a já si vytvořím polohu, při které je mi nejlíp. Rakovina je nemoc o bolestech. Člověku není někdy nejlíp.

❖ **U domácí hospicové péče je podmínka, aby u nemocného byl 24 hodin denně jeho příbuzný, kdo se bude o něj starat. Je to v silách rodiny?**

František: Manželka se musí rozhodnout, jestli odejde z práce, přijde o výdělek pro rodinu a bude dostávat 8 000 korun za „údržbu“ manžela, se kterým je třicet let. Stát by měl tyto pečující více podpořit, protože některé to může i zruinovat. Přitom starat se o lidi na konci života v nemocnici vyjde o moc dráž, než když zůstanou doma. A co se nemocného týká, doma se cítí jinak než někde mezi dvaceti hýkaly... O tom žádná, doma je doma. V nemocnici člověk nemá svůj koutek, kam by si zalezl a přemýšlel. Sestry tam toho mají hodně, na pokoji osm lidí. Tady má sestřička mě, a pokud má nějaké starosti, tak to nedává najevo. Vidím, jak to ulehčuje mně, a přál bych si, aby tato služba ulehčila i dalším lidem, kteří jsou na tom stejně.

❖ **Vypadá to, že jste smířený. Jak člověk dojde ke smíření?**

František: Celkem jsem smířený, tedy jestli je to smíření... Člověk spíš čeká, až to přijde. Když je mu hodně špatně, říká si, dneska by to už mohlo přijít. A když je mu zase dobře, říká si, dneska ještě ne...

❖ **Jak si dodáváte vzájemně sílu?**

Leona: Znáám Františka skoro třicet let - dodává sílu celé rodině, i teď, když je nemocný. Děti jsou víc doma, dokonce s námi byly i na Silvestra. Uvědomují si, že to přijde... A s Františkem se bavíme jinak než dřív, zeptám se stokrát za den, jak mu je... Je to jiný. Jsem strašně unavená, tíží mě balvan... Nějak žijeme, ale to čekání je na houby, nemůžete se těšit, něco si plánovat...

František: Týdenní plánování nemá smysl, to už je moc.

❖ **Ale děláte si při tom „čekání“ nějaké radosti? Co je pro Vás důležité?**

František: Pro mě je důležitá jen rodina.

Leona: Jsme na sebe daleko hodnější. Povídáme si o životě a o tom, že jsme pyšní na děti. Taky vzpomínáme, jak jsme spolu začínali, žili, jak jsme to tu budovali, koukáme na stará videa... Někdy se vracíme zpátky... Kruci, mohli jsme být na sebe fajn celých těch třicet let!

František: To bys chtěla zase moc (*pousměje se*).

Za rozhovor děkuje Karolína Opatřilová, Arcidiecézní charita Olomouc

foto: archiv Charity Zábřeh

